

د: ۱۳۸۹/۱۱/۲۰

پ: ۱۳۸۹/۱۲/۲۰

نگاهی به کتاب درس حافظ

مسعود معتمدی*

چکیده

با وجود شروحي که به شرح غزلیات حافظ پرداخته‌اند، هنوز خلأ یک شرح جامع و مانع حس می‌شود و هیچ‌کدام از شروح موجود هنوز این خلأ را پر نکرده است. در طی سالهای اخیر شرحی به نام درس حافظ، ریخته‌خامه دکتر محمد استعلامی از سوی انتشارات سخن منتشر شده است که مقاله حاضر به نقد و بررسی آن پرداخته است.

واژه‌های کلیدی: نقد، درس حافظ، محمد استعلامی

کتاب درس حافظ با مقدماتی زیر عنوانهای «حافظ کیست؟ و چگونه می‌اندیشد، زبان و تعبیرهای خاص حافظ، درک منطقی کلام حافظ و گفتنیهای

---

* عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد همدان

دیگر» شروع می‌شود و بعد به نقد و شرح غزل‌های حافظ، تقریباً به شیوه سودی، غزل به غزل، از ابتدا تا به انتها می‌پردازد. نگارنده این سطور چاپ سال ۱۳۸۲ را بررسی و نقد کرد، اما برای اینکه خرده‌ای بر او گرفته نشود، آن را با چاپ سال ۱۳۸۸ نیز که ظاهراً آخرین چاپ این کتاب است، تطبیق داد؛ ولی به جز اضافاتی مختصر که در مقدمات آمده و فهرست غزلها، که در پایان جلد دوم پیوست گردیده، در متن اصلی، یعنی «نقد و شرح غزلها» تغییری قابل ذکر ندید، و از آنجا که منظور و مقصود اصلی در این وجیزه، پرداختن به همین بخش از کتاب است، بنابراین به بررسی و نقد همین قسمت دست یازید.

در این بخش، شارح ابتدا با تکیه بر نظرهای شخصی خود، هر غزل را یا عاشقانه می‌داند یا عارفانه یا تلفیقی از هر دو، و عموماً از دید ساختار ظاهری غزل و این‌که برای چه کسی سروده شده، آن را بررسی کرده است. سپس به معنی بیت اشعار پرداخته و با ارجاع به موضوعات مشابه در صفحات دیگر کتاب، خواننده را برای روشن‌تر شدن معنی یاری کرده است.

شاید در ابتدا شیوه او در معانی، این فکر را به خواننده القا کند که آنچه را در شروع خرمشاهی و یا سودی نمی‌تواند بیابد، در این شرح بیابد، اما عملاً این خواسته او برآورده نمی‌شود، زیرا گاه جملات، قضاوتها، شواهد و ارجاعات، ارتباط چندانی با موضوع و معنی ندارند و خواننده به معنای قانع‌کننده‌ای نمی‌رسد. باری، آنچه در پی می‌آید، گلچینی است از مسائل و مبهمات که در توجیه معنی ابیات غزل‌های حافظ در این کتاب نگاشته شده، که تنها نقد ۱۱۷ غزل جلد اول را شامل می‌شود.

غزل ۵: در معنی بیت

هنگام تنگدستی در عیش کوش و مستی کاین کیمیای هستی قارون کند گدا را
گفته است: «عیش در زبان حافظ خوشگذرانی است. گدای تنگدست، اگر استغنا
طبع داشته باشد و به ناداری خرسند باشد، آسوده‌تر از قارون خواهد زیست.»

این معنی به هیچ وجه مطابق بیت نیست، چرا که پارادکس موجود در آن — یعنی تنگدستی و عیش و مستی — نه با فحوای بیت مرافق است و نه با رندی حافظ. به عبارت دیگر، مگر می‌شود هم تنگدست بود و هم در عیش و مستی کوشید؟ ضمن این‌که هیچ صحبتی از خرسند بودن به ناداری در بیت نشده است. در واقع، مرجع کیمیای هستی، عیش و مستی است، نه تنگدستی؛ زیرا گدا — البته نه هر گدایی، بلکه انعکاسی از وجود حافظ — باید کاری جز گدایی نکند تا قارون شود. پس باید به دنبال عیش و عشرت باشد؛ حتی اگر گدا باشد. حافظ در بیتی معروف می‌گوید:

چو گل‌گر خرده‌ای داری خدا را صرف عشرت کن

که قارون را غلطها داد سودای زراندوزی

این دیدگاه حافظ که باز برخاسته از رندی اوست، مبتنی بر نوعی خوش‌باشی است که غم دنیای دنی را بر نمی‌تابد و تعلیمی خاص را به دنبال دارد که با می خوردن و غم نخوردن پیوند دارد؛ یعنی با دل خونین لب خندان بیاور همچو جام

نی گرت زخمی رسد آبی چو چنگ اندر خروش

در واقع بی‌خیالی ویژه‌ای که فقط حافظانه است و لازمه آن طبع منیع است و قدر رفیع، سرشتی که عیش و مستی را حتی در تنگدستی از یاد نمی‌برد.

طرفه آنکه در چنین وضعیتی، اهتمام به عیش و مستی طریق رندی و بزرگی است، وگرنه به گاه ثروت و مکنات بر این راه رفتن چه مناسبتی با تنگدستی دارد؟ از طرف دیگر، در گدایی زیستن و به ناداری خرسند بودن چندان مهم نیست، چون چاره‌ای جز تحمل آن نیست. پس باید گفت که فحوای بیت تعلیم قناعت نیست، بلکه عیش و عشرت است، اما در عین تنگدستی. قناعت حافظ زمانی مجال بروز می‌یابد که فضای بیت تعلیمی و مبتنی بر بند و نصیحت باشد، مانند

ما آبروی فقر و قناعت نمی‌بریم

با پادشه بگوی که روزی مقدر است

در این بازار اگر سودی است با درویش خرسند است

خدایا منعمم گردان به درویشی خرسندی

غزل ۷: در معنی بیت

صوفی بیا که آینه صافی است جام را تا بنگری صفای می لعل فام را آورده است: «جام را آینه صافی است، یعنی جام می و مستی حاصل از آن آینه‌ای است که لک ندارد و همه چیز را چنان که هست می‌نماید و آینه جام خود جام است (۱: ۱۱۱). ای صوفی به بزم رندان بیا و ببین که همه چیز روشن و صادقانه است.»

خواننده با خواندن این جملات به معنی شعر نمی‌رسد؛ زیرا از خود می‌پرسد: آینه صاف جام چیست؟ و این کدام آینه است که لک ندارد و جام می و مستی هم حاصل آن است؟ و آینه جام به معنای خود جام به چه معناست؟

باید گفت که واژه «صاف» به معنی زلال، در مقابل دُرد، و مخصوص مایعات است. پس آینه صاف، یعنی باده درون جام. پس یعنی: ای صوفی بیا و صفای می لعلگون را بنگر و ببین که جام شراب به سان آینه صاف و بی‌کدورت است. در همین غزل، بیت

ای دل شباب رفت و نچیدی گلی ز عیش پیرانه سر مکن هنری ننگ و نام را چنین معنی شده است: «گل چیدن از عیش، یعنی بهره بردن از روزهای خوش زندگی خاصه از جوانی. ترکیب ننگ و نام و نام و ننگ، به معنی خوشنامی بی‌اعتبار دنیادوستان و خاصه رباکاران است. مکن هنری، یعنی لازم نیست از خود هنری نشان بدهی سر پیری بهتر است جوانی نکنی...»

نیمه اول این معنی با نیمه دوم آن متناقض است، زیرا اگر «گل چیدن

از عیش» به معنی «بهره بردن از روزهای خوش زندگی است» و «مکن هنری...» برابر است با «جوانی نکردن»، چگونه ننگ و نام که تعبیری دیگر از همان بهره بردن از زندگی است، به «خوشنامی بی اعتبار دنیادوستان و خاصه ریاکاران» معنا شده است؟ و اصلاً در کجای این بیت صحبت از ریاکاران شده است؟ به عبارت دیگر، معنای گل چیدن از عیش در جوانی، برابر شده است با ننگ و نام در پیری، که در هر دو مورد، هیچ ارتباطی با خوشنامی بی اعتبار دنیادوستان ریاکار ندارد.

باری، شاید بهتر باشد این گونه بگوییم که ترکیب «ننگ و نام» در حالت معمول ننگ را ننگ انگاشتن و نام را نام پنداشتن است، اما در زبان حافظ این قاعده به هم می خورد و فارغ بودن از آن با مفهوم رندی از دیدگاه او تناسب بیشتری دارد؛ چنان که خود تصریح می کند:

گرچه بد نامی است نزد عاقلان
ما نمی خواهیم ننگ و نام را
یا

از ننگ چه گویی که مرا نام ز ننگ است
وز نام چه پرسی که مرا ننگ ز نام است
پس معنی چنین می شود: ای دل در جوانی از زندگانی بهره ای نبردی؛ زیرا پروای از ننگ، و سودای نام، مانع از رسیدن تو به لذت بود؛ پس در پیری هنری نشان بده و جبران مافات کن و از زندگی بهره لازم را ببر.

غزل ۱۵: در معنی بیت

تیری که زدی بر دلم از غمزه خطا رفت
تا باز چه اندیشه کند رای صوابت
این گونه آمده است: «حافظ با معشوق به زبان طنز سخن می گوید. رای صواب هم طنز دیگری است: تیر غمزه تو بر دل من نشست، ببینم دفعه بعد به هدف می زنی یا باز تیر غمزات به خطا می رود.»

این معنی به چند دلیل درست نیست: اول این که با فحوای ابیات قبل و بعد این بیت همخوانی ندارد و آنها عبارت اند از:

راه دل عشاق زد آن چشم خماری   پیداست از این شیوه که مست است شرابت
هر ناله و فریاد که کردم نشنیدی   پیداست نگارا که بلند است جنابت

یعنی فحوای ابیات، مبتنی بر به دام افتادن، و عجز و لابه عاشق، و عظمت معشوق است، نه این که با طنز به معشوق بگوید: «تیر غمزه تو بر دل من نشست، ببینم دفعه بعد به هدف می زنی یا باز تیر غمزات به خطا می رود.» دوم اینکه اگر عاشق، خطا رفتن تیر غمزه را نوعی ضعف برای معشوق، و قدرتی برای خود می داند — طبق آنچه از فحوای معنی فوق مستفاد می شود — چه دلیلی دارد که آن را رای صواب بداند؟ بنابر این، «رای صواب» — آن گونه که شارح گفته است — در اینجا نه تنها طنز نیست، بلکه بسیار به جد نیز گفته شده است؛ چرا که «رای صواب» را معشوق بهتر از عاشق می داند، و اگر طنزی هم در بیت وجود دارد، در عبارت «خطا رفتن» در همین بیت است، یعنی دلم با تیر عشق تو به خطا رفت که در این صورت، ذکر «رای صواب» در مصراع بعد، ارجاعی است به همین خطا رفتن؛ به عبارت دیگر مرجع «رای صواب»، «خطا رفتن» در مصراع اول است.

سوم این که، شاعر بر تیر زدن بر دل، تصریح دارد، یعنی تیر بر دل او نشسته است و اگر بنا بود که به خطا برود، اصلاً دل گرفتار عشق نمی شد، و این در طریق عشق افتخاری برای عاشق (شاعر) محسوب نمی شود.

چهارم این که در تمام ابیاتی که حافظ به این موضوع پرداخته است، حتی یک مورد نیز یافت نمی شود که در آن تیر غمزه به دل نشسته باشد؛ چرا که تمام هنر معشوق نیز در همین است. در ذیل نمونه هایی را می آوریم:

عدو با جان حافظ آن نکردی   که تیر چشم آن ابروکمان کرد
ناوک چشم تو در هر گوشه ای   همچو من افتاده دارد صد قتیل
پس با عنایت به آنچه گذشت، شاید معنای منطقی تر این باشد که ارجاع «خطا» را به دل بدانیم نه به «تیر»؛ یعنی صفت خطا رفتن به دل معطوف شود، نه تیر. در

این صورت معنی چنین می‌شود: با تیر غمزه تو دل من از راه به در شد، یعنی به «خطا رفت» و این عین رای صواب توست تا بعد از این چه تصمیمی در مورد من بگیری که من تسلیم آن هستم.

غزل ۲۰: بیت

فرض ایزد بگذاریم و به کس بد نکنیم آنچه گویند روا نیست نگویم رواست
چنین معنی شده است: «یعنی تکالیف شرعی خود را انجام می‌دهیم و در مصراع دوم می‌گوید که ما با احکام شرع مخالفت نمی‌کنیم؛ اما در بیت بعد با لحنی دوستانه این معنی را تعدیل می‌کند.»

نظیر این معنی را سودی و خرمشاهی نیز با ضبط «بگزاریم» آورده‌اند. اما این معنی با جهان فکری حافظ چندان تطابق ندارد، و علت آن بی‌توجهی به نحوه نگارش فعل «بگزاریم/ بگذاریم» است.

این فعل در نسخه‌های خانلری، غنی - قزوینی و خلخالی، به صورت «بگذاریم» ضبط شده است، و می‌دانیم که «گذارن» به معانی «نهادن، رهاکردن، گذشتن و اجازه دادن» در متون قدیم به کار می‌رفته است؛ بجز «رها کردن» بقیه معانی در اینجا کاربرد ندارد و کاملاً منتفی است. بنابراین به چند دلیل معنی فوق درست نیست:

اول این‌که این ضبط در تصحیحات معتبر فوق نیامده است.
دوم، از این فعل در معنی «رها کردن» در حافظ شواهد بسیاری می‌توان یافت.

سررشته جان به جام بگذار
بوسیدن لب یار اول ز دست مگذار
به زلف گوی که آیین سرکش بگذار
کار خود گر به خدا باز گذاری حافظ

سوم، توضیح واضحات و بیان و تأکید بر انجام تکالیف شرعی، چه نکته مهم

ادبی را در بر دارد، تا شاعر خود را مکلف به گفتن آن بداند؟ و لزوم گفتن آن اثبات چه چیز را به دنبال دارد؟

چهارم این‌که، بنا به تصریح دیوان حافظ، دیدگاه و خط فکری او، تقید بر انجام تکالیف شرعی را لازم می‌داند؛ اما عبادت زاهدان متشرع و ریاکار را دیگر بر نمی‌تابد، چرا که در جهان بینی او، آنچه اهمیت بیشتری دارد، رعایت حق الناس است، نه انجام تکالیف شرعی که مبتنی به ریا باشد، تا آنجا که می‌گوید:

می خور که صد گناه ز اغیار و در حجاب   بهتر ز طاعتی که به روی و ریا کنند
خوشا نماز و نیاز کسی کز سر درد   به آب دیده و خون جگر طهارت کرد
طهارت از نه به خون جگر کند عاشق   به قول مفتی عشقش درست نیست نماز
مباش در پی آزار و هر چه خواهی کن   که در شریعت ما غیر از این گناهی نیست
بنابر این، با توجه به دلایل بالا، باید گفت که او بد نکردن به دیگران را بر فرض ایزد سالوس وار رجحان می‌دهد و با طنزی مخصوص به خود، در مصراع دوم، ضمن رد گفتار زاهدان که تکالیف شرعی همراه با ریا را ترویج می‌دهند، به ظاهر سخن آنان را تأیید می‌کند.

غزل ۳۹: در شرح کلی غزل، و به‌ویژه این دو بیت
باغ مرا چه حاجت سرو و صنوبر است   شمشاد خانه پرور ما از که کمتر است
ای نازنین پسر تو چه مذهب گرفته‌ای   کت خون ما حلال تر ز شیر مادر است
چنین آمده است: «حال و هوای این غزل در بیشتر ابیات، عاشقانه است... بیشتر ابیات را هم مستقل باید معنی کرد... در بیت دوم هم خطاب "ای نازنین پسر" را بعضی از مفسران حافظ همجنس‌گرایانه معنی کرده‌اند و توجه نداشته‌اند که این "نازنین پسر" در مطلع غزل (شمشاد خانه پرور) حافظ و به احتمال قوی فرزند اوست... "خانه پرور" یعنی آنکه در پناه خانواده به دنیا آمده و رشد کرده

باشد... در مصراع دوم حافظ به او (پسر) می‌گوید: جانم فدایت اگر خون ما را هم بخوری، خوشا، حال، و این را پدری به فرزند می‌تواند بگوید.»

این برداشتها به چند دلیل درست نیست: اول این‌که خود شارح در ابتدا می‌گوید حال و هوای غزل عاشفانه است، که قطعاً منظور ایشان عشق پدر به فرزند نیست.

دوم این‌که فرموده‌اند: ابیات مستقل از هم‌اند، یعنی بیت یک و دو هیچ ربطی به هم ندارند، نتیجه این‌که ایشان با این معنی کلام خود را نقض کرده‌اند.

سوم این‌که تعبیر «شمشاد خانه‌پرور ما» ابراز تشخص و احترام، و در عین حال تأکیدی بر درستی اصل و نسب کسی است؛ چنان‌که امروزه هم در مثل سایر می‌گویند: فلانی بر سر سفره پدر بزرگ شده. یعنی این عبارت نشانگر تکریمی است که شاعر در حق ممدوح بیان می‌کند. ضمن این‌که اگر کسی به کس دگر، خطاب «پسر» یا «دخترم» بگوید، به این معنی نیست که دختر یا پسر اوست. در واقع این جمله مقدراً چنین است: «شمشاد ما که خانه‌پرور است» یعنی محبوبی که عزیز ماست و خانه‌پرور است و زیر نظر خانواده اصیلی پرورش یافته است. پس ذکر واژه «ما» بیانگر صمیمیت و تحیب است نه مالکیت، چنان‌که در این روزگار هم می‌گویند: «آقا رضای ما چطورن؟» در کلام حافظ هم این گونه بیان وجود دارد مثلاً می‌گوید: «حاجی قوام ما.»

چهارم این‌که چه دلیلی دارد که شخصی در باب فرزند خود تأکید کند که او در خانه من و در پناه خانواده من به دنیا آمده و رشد کرده است.

پنجم، باید گفت که نظربازی با همجنس‌گرایی متفاوت است.

ششم این‌که، حال و هوای بیت دوم از جنس خطاب یک پدر به فرزند خود نیست و کم‌سابقه و بلکه بی‌سابقه است که پدری به فرزند خود بگوید: اگر خون ما را بخوری، خوشا، حال.

غزل ۴۱: بیت ششم این‌گونه ضبط شده است:

سپهر بر شده، پرویزی است خون‌افشان که ریزه‌اش سر کسری و تاج پرویز است

با این قرائت، «برشده» صفت «سپهر» می‌شود که قطعاً حشو است؛ زیرا سپهر خود بر شده هست و نیازی به توضیح ندارد. ولی اگر «برشده» صفت «پرویزن» باشد، قرائت صحیح خواهد بود؛ این‌گونه: «سپهر، برشده پرویزنی است خون‌افشان.»

غزل ۴۴: بیت

فقیه مدرسه دی مست بود و فتوی داد که می‌حرام، ولی به ز مال اوقاف است چنین معنی شده است: «فقیه... مست است و می‌گوید که می‌حرام. بسیار خوب، اما من حافظ می‌گویم که گناه می‌خوردن کمتر از خوردن مال اوقاف است.» این معنی ناظر بر فتوای حافظ است نه فقیه. به زبانی دیگر، معنی دو مصراع از هم جدا فرض شده، در حالی که مصراع دوم مکمل معنایی مصراع اول و در واقع گفته فقیه است، نه حافظ. خواننده با خواندن مصراع نخست می‌پرسد که فتوای فقیه چه بوده است؟ جواب قطعاً مصراع دوم است.

حرف ربط «که»، نیز، دو مصراع را به هم پیوند می‌دهد. در واقع شاعر از زبان فقیه، فتوی او را، با طنزی رندانه بیان می‌کند؛ یعنی نه تنها می‌نوشی فقیه را گوشزد می‌کند، بلکه می‌گوید: زمانی می‌توان فتوایی درست از فقیه شنید که او هوشیار نباشد. همانند این مثل، زمانی که می‌گویند: «مستی و راستی.» ساقی چو یار مه رخ و از اهل راز بود حافظ بخورد باده و شیخ و فقیه هم در واقع هیچ قرینه‌ای در بیت، مبنی بر این‌که مصراع دوم گفتار حافظ است، وجود ندارد.

غزل ۵۵: بیت

عجب علمی است علم هیئت عشق که چرخ هشتمش، هفتم زمین است این‌گونه شرح شده است: «... جهان‌شناسی قدما، آسمان را شامل هفت فلک، و عالم خاک را نیز دارای هفت طبقه تصور می‌کرد. چرخ هشتم یعنی جایی بالاتر از هفت

فلک که عالم ملکوت باشد. هفتم‌زمین هم پست‌ترین طبقه جهان خاکی است. علم هیئت عشق با این آسمانها و زمینها کاری ندارد، و در چنان مرتبه بلندی سیر می‌کند که انگار عالم ملکوت برای آن مانند پایین‌ترین طبقه این عالم خاکی است.»

باید از شارح محترم پرسید که اگر عشق با این آسمانها و زمینها کاری ندارد، پس با کجا کار دارد؟ عشق که خود در عالم ملکوت سیر می‌کرد، پس چه لزومی داشت که این غوغا را در عالم بیفکند؟ و اگر عالم ملکوت هم، برای او مانند پایین‌ترین طبقه این عالم خاکی است و در مراتب بلند سیر می‌کند، پس این مراتب کجاست؟ مگر بالاتر از ملکوت جای دیگری وجود دارد؟ اگر عشق، نه با عالم ملکوت کار دارد و نه با آسمان و زمین؛ اصلاً چرا خلق شد؟ با این معنی تمام برداشتهای عارفانه از آیات و احادیث و روایات و اخبار که عشق را تنها و تنها لایق انسان می‌داند، هیچ کاربردی نخواهد داشت. چرا «هفتم زمین» پست‌ترین طبقه جهان خاکی فرض شده است؟ مگر آدمی در پست‌ترین طبقه جهان خاکی زندگی می‌کند؟

به نظر راقم این سطور «چرخ هشتم» همان ملکوت است و «هفتم‌زمین» همان طبقه زیرین زمین، یعنی روی خاک، نه پست‌ترین جای آن؛ و علم هیئت عشق، ارزنده‌ترین تحفه خود (عشق) را به روی زمین، یعنی جایی که انسانها در آن زندگی می‌کنند، ارزانی داشته است؛ حقیقتی که ملکوت با تمام عظمتش آن را برنتافت.

فرشته عشق نداند که چیست ای ساقی
بخواه جام و گلابی به خاک آدم ریز

غزل ۵۶: بیت

دور مجنون گذشت و نوبت ماست هرکسی پنج روز نوبت اوست
را چنین شرح کرده است: «دور مجنون، یعنی روزگار قصه گفتن از عاشقان این جهانی. هر چه از آنها گفتیم بس است، باید از عشق حق و عاشقان حق سخن گفت.»

با این معنی دفتر تمام عشق‌ورزیها، از جمله عشق خود حافظ به کلی بسته

می‌شود و همه اشعار عاشقانه او بیهوده و هیچ به نظر می‌آید. شاید معنای درست‌تر این باشد که بگوییم حافظ خود را مانند مجنون عاشقی می‌داند که عشق، چون میراثی به او رسیده است و در واقع فرصتی به دست آورده است که او را از ودیعه عشق متمتع سازد، و هر کسی این نوبت را در زمانی محدود، به نام عمر درمی‌یابد و دوران او هم سپری می‌شود.

در دنباله همین غزل، بیت

من و دل گر فدا شدیم چه باک   غرض اندر میان سلامت اوست
این‌گونه تفسیر شده است: «سلامت او، سلامت معشوق است و در اینجا بقای حق و جاودانگی اوست. سالک حق خود را در راه حق فنا می‌کند و به حق می‌پیوندد، و از آن پس هر چه هست بقای حق است.»

استعلامی «سلامت» را به بقای حق و جاودانگی خداوند معنی کرده و از زبان حافظ بقای خداوند را خواستار شده است. به زبانی دیگر، غرض از فدا شدن دل شاعر، بقا و جاودانگی حق است؛ یعنی بقای حق در گرو فدا شدن دل شاعر است!!

با این معنی، این پرسش پیش می‌آید: این کدام خطر است که خداوند را تهدید می‌کند؟ تا جایی که شاعر آرزوی سلامت خدا را می‌کند؛ ضمن این‌که هیچ ارتباط منطقی بین جمله نیست. به طور ساده می‌توان گفت که منظور شاعر از «او» معشوق زمینی است. به این ترتیب غرض از سلامت او هم منطقی‌تر است.

غزل ۶۳: بیت

روی تو کس ندید و هزارت رقیب هست   در غنچه‌ای هنوز و صدت عندلیب هست
آورده است: «روی سخن به محبوب ازل است... رقیب در اینجا یعنی کسی که مراقب معشوق است و نه رقیب عشقی حافظ، رجوع به غزل‌های ۳۸ ب ۵ و ۳۰۱ ب ۷.»

در غزل ۳۸ بیت ۵ گفته است: «رقیب، یا سرپرست معشوق، در غزلهای فارسی بیشتر کسی است که او نیز به معشوق نظر دارد یا محافظ معشوق و مراقب است، که این عاشق به معشوق دست نیابد.» در غزل ۳۰۱ هم همین تکرار شده است.

اگر رقیب در این بیت، به معنی مراقب است و نه رقیب عشقی، و روی سخن نیز با محبوب ازلی است، این سؤال پیش می‌آید که چگونه کسی می‌تواند مراقب محبوب ازلی باشد؟

آنچه مسلم است این‌که صفتی که در مصراع اول به معشوق داده شده، مطابق با صفت غایب بودن خداوند از انظار است؛ اما به چند دلیل می‌توان اثبات کرد که منظور از رقیب در اینجا همان رقیب عشقی است:

نخست این‌که، اگر کسی تا کنون دیده نشده، چه نیازی به مراقب و نگهبان دارد؛ طرفه این‌که این نکته در باب خداوند هیچ وجه منطقی ندارد.

دوم، صفت «در غنچه بودن»، اگر چه مثالی است ملموس از جهت زیبایی و پنهان بودن خداوند، ولی با صفت قدیم بودن الهی تطابق ندارد. حافظ ۲۴ بار واژه غنچه را در شعر خویش آورده است و نزدیک‌ترین معنی به صفت الهی، این بیت است:

زمانه از ورق گل مثال روی تو بست
ولی ز شرم تو در غنچه کرد پنهانش
در این بیت هم، تفوق زیبایی خداوند مد نظر است نه پنهان بودن او.

در بیت مورد بحث عبارت «در غنچه‌ای هنوز...» بیشتر بیانگر جوانی و نارس بودن معشوق است، که با صفات الهی البته ناسازگار است؛ چرا که غنچه از زمانی مشخص می‌روید و در زمانی معلوم گل می‌شود و سپس از بین می‌رود.

بنابر این، در اینجا حکم منطقی این است که رقیب را همان رقیب عشقی بدانیم و کلمه «هزار» را از جهت تأکید برای کثرت بپذیریم و بگوییم که نظر حافظ همان دیدگاه نظر بازی اوست.

با این نگرش واژه‌های «رقیب، غنچه...» قابل پذیرش و منطقی است.

غزل ۷۱: بیت

تا چه بازی رخ نماید بیدقی خواهیم راند
عرصه شطرنج رندان را مجال شاه نیست
چنین معنی شده است: «... در مصراع دوم، منظور این است که ما رندان
دعوی درک اسرار هستی را نداریم، و خود را، چون اهل ظاهر، کاشف
اسرار نمی دانیم.»

واقعاً دانسته نیست که شارح محترم بر چه اصل و مبنایی این معنی
را یافته و دقیقاً معنایی را بر خلاف دیدگاه حافظ، به ویژه با تشخیص
والای رند، ذکر کرده است. اگر کسی اندک مطالعه‌ای در بینش حافظ
نسبت به «رند» کند، می بیند که رند، در نظر وی، تنها انسان کاملی است
که فراتر از همه قرار می گیرد. حتی اگر در مواردی بسیار نادر، دیگران
بر او برتری می یابند، به تعریض است نه به جد:

زاهد از کوچه رندان به سلامت بگذر
تا خرابت نکند صحبت بدنامی چند
در همین غزل در معنی بیت بعد، یعنی

چیست این سقف بلند ساده بسیارنقش
زین معما هیچ دانا در جهان آگاه نیست
گفته است: «... این بیت با بیت قبل مربوط است، و هیچ دانا، یعنی هیچ یک از
آنها که خود را دانا می شمارند و هیچ رندی آنها را دانا نمی داند.»

معنایی عجیب تر از معنای بیت پیشین است. باید گفت: اولاً چه ربطی بین
این بیت با بیت قبلی وجود دارد، بجز ارتباطی نامربوط که شارح بیان می دارد؟
دیگر این که تناقضی آشکار در این کلام با معنای پیشین وجود دارد؛ چرا که
پیشتر گفته بود: «رندان دعوی درک هستی را ندارند.» ولی اینک همین رندان،
کسانی را که خود را دانا می دانند، به دانایی قبول ندارند.

حال که رندان نه خود ادعای اطلاع از اسرار را دارند، و نه کسی را به دانایی
قبول دارند؛ پس اصلاً چرا حافظ آنها را مطرح کرده است؟ و فرق آنها با
نادانانی که خود آنها را قبول ندارند در چیست؟ به طور ساده می توان گفت که
هیچ کس از اسرار کائنات آگاه نیست.

غزل ۷۴: بیت

زاهد ایمن مشو از بازی غیرت زنهار   که ره از صومعه تا دیر مغان این همه نیست
چنین شرح شده است: «غیرت، غیرت حق است که حاصل سعی و عمل و
عبادت را — خاصه در مورد زاهد ریاکار — به روی او می‌کوبد و آزادگان دیر
مغان را به بارگاه عنایت خود می‌پذیرد، یا دست‌کم هر دو را یکسان می‌پذیرد و
می‌بینیم که روز حشر عنان بر عنان روند، تسبیح شیخ و خرقة رند شرابخوار.»
آنچه معلوم است این‌که این جملات، شرح هر بیتی از ادب پارسی که باشد،
شرح این بیت حافظ نیست. در تمام بیت هیچ صحبتی از پذیرفتن آزادگان در
دیر مغان و برابری آنها با زاهد در روز حشر، به میان نیامده است.

اگر کسی شرحی بر دیوانی می‌نویسد، موظف است، ضمن در نظر گرفتن تمام
گروه خوانندگان، هر بیت را منطقی و معقول شرح کند، نه این‌که برای فرار از
معنایی که خود به آن نرسیده است، با تاسی به موضوعاتی که هیچ ربطی به اصل
موضوع ندارد ذهن خواننده را میان آسمان و زمین رها کند و تازه خواننده از
خود بپرسد که بالاخره معنای واقعی بیت چه شد؟ این بیت را می‌توان از دو
دیدگاه تفسیر کرد:

اول از دید حافظ که صومعه را محل ریا می‌داند و دیر مغان را
جایگاه معرفت، که در این صورت می‌گوید: ای زاهد به این سادگی
نمی‌توان از صومعه (زهد ریا) به دیر مغان (معرفت) رسید، چرا که غیرت
الهی مانع می‌شود. زیرا خداوند بر ورود نااهل در حریم خود غیرت
می‌ورزد و آن را بر نمی‌تابد. در واقع «غیرت» یعنی برنتافتن دیگری، که
به انواع مختلف مجال بروز می‌یابد. در باب انسان تعبیر به رشک
می‌شود و در باب خداوند تعبیر به خواست بندگی بنده از جانب خدا
تنها از برای او. در اینجا به معنی صرف اراده و خواست الهی است.

دوم از دید زاهد، ولی از زبان حافظ، یعنی ای زاهد تو که صومعه را
مقدس می‌شماری و دیر مغان را محل فسق و فجور می‌دانی، ممکن

است خواست الهی کاری کند که تو را از صومعه به میکده بکشاند؛ پس، از بازی غیرت ایمن نیستی. یعنی خواست الهی طبق آنچه خود گفته است، ممکن است کسی را هدایت کند و ممکن است به ضلالت کشد.

شرح غزل ۷۸ با این ابیات

دیدمی که یار جز سر جور و ستم نداشت   بشکست عهد وز غم ما هیچ غم نداشت
 یارب مگیرش ارچه دل چون کبوترم   افکند و کشت و عزت صید حرم نداشت
 بر من جفا ز بخت من آمد و گرنه یار   حاشا که رسم لطف و طریق کرم نداشت
 با این همه هر آنکه نه خواری کشید از او   هر جا که رفت هیچ کسش محترم نداشت
 در معنی بیت سوم آمده است: «این بیت با مطلع غزل تضاد کامل دارد و حافظ انکار می‌کند که یار سر جور و ستم داشته است. رسم لطف و طریق کرم، یعنی اینکه مهربانی و بزرگواری شیوهٔ همیشگی او بوده و با جور و ستم او که در مطلع غزل با تأکید گفته می‌شود، جور نمی‌آید و این از آن مواردی نیست که می‌گوییم ابیات مستقل است.»

باید گفت هیچ تضادی در این ابیات وجود ندارد. شارح محترم خود در معنای فوق، به مهربانی و بزرگواری همیشگی یار، پیش از جور او اعتراف دارد، این نشان می‌دهد که روابط یار با شاعر به نیکی بوده و مسألهٔ تناقض‌گویی مطرح نیست؛ بلکه شاعر می‌گوید که یار همواره رسم لطف را پیش می‌گرفت، ولی مسأله‌ای پیش آمده که باعث شکستن عهد، و به دنبال آن، جور یار شده است.

شرح غزل ۱۰۵ ابیات

صوفی ار باده به اندازه خورد نوشش باد   ورنه اندیشهٔ این کار فراموشش باد
 آنکه یک جرعه می از دست تواند دادن   دست با شاهد مقصود هم آغوشش باد
 چنین معنی شده است: «در این بیت هم اشاره به صوفی بیت اول است و هم یک

معنی کلی مطرح است که خودداری و قدرت شخصیت موجب موفقیت در کارهاست. شاهد در کلام حافظ به معنی زیباروی و معشوق به کار می‌رود و اگر گفته یا نوشته‌اند که به معنی پسران ساده‌روی است درست نیست (نک: توضیح ۱۱: ۷ و ۱۵: ۱ و ۹۱: ۹ و ۱۱۳: ۵). «منظور غزل‌های ۱۱، ۱۵، ۹۱، ۱۱۳ است که شارح در باب شاهد در آنها توضیح داده است.

معنی بیت دوم روشن و شفاف نیست؛ زیرا عبارت «از دست دادن» — چنان‌که سودی آن را عطا و احسان دانسته است — شبهه‌برانگیز می‌نماید و باید شارح با رجوع به شروح مختلف حافظ این شبهات را بر طرف می‌کرد؛ ضمن این‌که معنای خود او نیز، احتیاج به توضیح بیشتری دارد. کلمه شاهد نیز بنا به اقتضا گاه به معنای زیبارو و معشوق، و گاه به معنای پسر، در ادب فارسی فراوان به کار رفته است.

غزل ۱۱۷: در معنی بیت

دل ما به دور رویت ز چمن فراغ دارد که چو سرو پای بند است و چو لاله داغ دارد چنین گفته است: «دور رویت یعنی روزهایی که روی تو را می‌بینم و تو با ما هستی...»

در واقع دور را به زمان معنی کرده‌اند، که غلط نیست؛ ولی در اینجا مصداق ندارد و مناسب این بیت نیست. «دور» در اینجا یعنی اطراف یا گرد چیزی، چنان‌که باز حافظ می‌گوید:

کس به دور نرگست طرفی نبست از عافیت
به دور نرگس مستت سلامت را دعا گفتیم
طمع به دور دهانت ز کام دل بیریدم
مرا به دور لب دوست هست پیمانی

باری آنچه ذکر شد، منتخبی از نقد معانی و توضیحات ۱۱۷ غزل کتاب درس حافظ بود. امید که با بازنگری بیشتر، تجدید چاپ شود.

